

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 7. Vtrum vna persona diuina possit assumere duas naturas humanas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

quæque sit terminus integer illam terminans & sustentans.

Conceditur.

Respondet Primò, Negando antecedens: quia vt aliquid sit causa integra, non requiritur vt sola efficiat; aut vt res ab ipsa sola dependeat; sed vt ipsa efficiat totum effectum virtute & actione sufficienti, quamuis aliæ causæ non concurrerent; ita vt effectus ab ipsa sola sufficienter proveniat, etiam si aliæ remoueantur. Et ita in proposito, si tres personæ eandem humanitatem assumerent, illa sic penderet à singulis, vt quamuis ab alijs dimitteretur, nihilominus sufficienter in qualibet subsisteret.

35
Vna humanitas à pluribus personis assumpta, haberet diuersum esse personale à singulis.

Respondet Secundò, Negando Consequentiam, Est enim dispar ratio inter dependentiam effectus à causa, & naturæ à suo termino. Nam si vnus numero effectus dependeret à pluribus causis integris, deberet habere idem numero esse à singulis in solidum: si autem vna humanitas assumeretur à tribus personis, non haberet idem esse personale à singulis; sed aliud à Patre, aliud à Filio, aliud à Spiritu Sancto; & aliam cum singulis personam constitueret. Vnde ista humanitas non dependeret secundum idem à singulis personis; sed secundum diuersas subsistentias, & per diuersas uniones productas diuersis actionibus vnitiuis. Sicut si vnum accidens esset in duobus subiectis, penderet à diuersis subiectis; sed non secundum idem: aliam enim haberet inexistenciam ab hoc subiecto, aliam ab alio. Similiter si vnum corpus esset in diuersis locis, id fieret per diuersa vbi, & diuersas præsentias.

36
4. Obiectio. Quod vna persona assumeret unionem alterius personæ.

Obijciat Quartò, Si natura humana assumeretur à pluribus, vnio cum vna persona, v.g. cum Filio, esset assumpta ab altera; scilicet à Patre: & contra: quidquid enim esset in natura, deberet esse assumptum: & sic vna persona assumeret aliã, quod est impossibile.

Solutur.

Respondet, vnionem naturæ humanæ cum Filio, distingui modaliter ab ipsa natura; itaque naturam posse in aliquo constitui, in quo non ponatur illa vnio. Quod patet exemplo Eucharistiæ; nam corpus Christi sub speciebus habet quandam modum intrinsecum, & etiam quandam vnionem ad extrinsecum, quam non habet in cælo; & contra. Sed est.

D V B I V M.

Virum si tres personæ assumerent eandem numero naturam, esset vnus homo, an plures?

Vtraque pars probabilis.

37 Cæcilianus hoc loco, Et Gabriel supra existimant simpliciter fore plures homines; vnus autem tantummodò secundum quid. Ratio illorum est, quia non daretur aliquid vnum pro quo supponat hic homo, sed darentur tria: quæ sententia satis probabilis est rectè exposita.

Sed dicendum est, Esse vnum hominem. Insinuat D. Thomas hic ad 1. & in 3. Sententiar. dist. 1. Durandus eadè dist. q. 3. & alij. Ratio est, Quia ad vnitatem substantiui, sufficit vnitas formæ, à qua fit denominatio, quamuis illa forma sit in pluribus suppositis. Nam sicut ad vnitatem specificam, sufficit eadem specie natura; ita ad vnitatem numeralem, sufficit eadem numero natura, quamuis supposita sint plura: vna enim

numero natura constituit vnum indiuiduum in illa specie, quod secundum se præcindit ab hoc vel illo supposito, sed solù confusè cõtinet. Quod patet à simili: Tres personæ sunt propriè vnus numero Deus, quamuis ipsæ inter se distinctæ sint. Item, Pater & Filius sunt idem numero spirator. Quò etiam sit, non requiri vnã aliquam subsistentiam, ratione cuius dicantur esse vnus homo, vt vult Cæcilianus: quia Pater & Filius propriè sunt vnum principium Spiritus Sancti, & vnus spirator, propter vnum actum spirandi; & tamen non est aliqua propria subsistentia spirationis: ergo tres personæ erunt similiter propriè vnus homo, quamuis humana natura non habeat aliquam propriam subsistentiam, sicut natura diuina. Nec obstat quòd D. Thomas ait, *Tres personæ non fore simpliciter vnum*, id est, sine addito; quia vnus seorsim insinuat vnitatem personæ. Erunt itaq; vnus homo, nõ tamen erunt absolutè vnus.

A simili.

ARTICVLVS VII.

Virum vna persona diuina possit assumere duas naturas humanas?

38 R Espondetur affirmatiuè. Est communis sententia Doctorum dist. 1. Ratio est, Quia persona diuina quatenus est principium assumptionis, est infinitæ potentia: vt autem est terminus, habet infinitam vim terminandi & sustentandi. Et duæ naturæ humanæ secundum se possunt diuina personæ vniri, siue sint in diuersis locis, siue in eodem.

38

Dices ex Cæciliano, Pater habet infinitam vim generandi, & tamen non potest nisi vnum Filium generare: ergo similiter, etsi Filius habeat infinitam vim terminandi, non potest nisi vnã naturam assumere & terminare. Respondet, Est dispar ratio; nam illa vis generandi tota veluti expeditur in vnum actum, & terminum actus; quia actus est infinitus, & toti vi generandi adequatus; & terminus eius similiter est infinitus, & adequatus tum generationi, tum gignenti. At vis terminandi naturam creatam, non expletur per vnã naturam assumptam, sed in infinitum redundat & exuberat.

Obiectio Cæcilianus.

Solutur.

Dices; Hinc sequi videtur personam diuinam non posse vllam naturam assumere. Patet, quia personalitas diuina habet in propria natura infinitam terminationem sibi quæ commensam, quæ diuinam naturam terminat; in qua terminatione videtur tota eius vis exhauriri: ergo nihil præterea potest terminare.

39

Respondet, hoc argumentum rectè probat diuinam personam non habere naturalem habitudinem ad vllam aliam naturam, præterquam ad diuinam. Non autem probat quòd non possit se liberè & modo inferiore alicui naturæ extrinsecæ copulare. Etsi enim respectu diuinæ naturæ habeat terminationem naturalem sibi adequatã, eiusque vis naturali modo terminandi tota impendatur; tamen respectu alterius naturæ potest habere terminationem liberam inferioris conditionis, quàm sit ea, quæ naturam diuinam terminat: hæc enim vis terminandi numquam potest exhauriri. Explicatur in simili: Sicut Voluntas diuina etsi quodammodò exhauriatur in amorem

Sustentatio necessaria in Deo se totam expendit: se-cus est de libera erga creaturas.

A simili.

D d iij natura-

44 Quæst. 3. De modo unionis ex parte assumentis. At. 7. Du. A. 8.

naturalem, quo se amat necessariò, tamquam obiectum adæquatum: potest tamen amare liberè creaturas; & numquam tot amat, quin possit amare plures. Item, potentia generandi in Patre, licet quodammodo exhauriatur respectu communicationis naturalis, quæ gignit Filium; potest tamen ulterius se extendere ad communicationes liberas inferioris ordinis, quibus condit creaturas.

Ratio di-
uersitatis.

Ratio est; Quia communicatio necessaria, & communicatio libera, sunt diuersi ordinis, & ab eodè proueniunt, ordine quodam; & quasi secundùm diuersas virtutes in eadem infinitate fundatas. Similiter terminatio necessaria qua personalitas diuina terminat naturam diuinam, & terminatio libera qua terminat naturam humanam, sunt diuersæ rationis, & altera quodammodo fundatur in alterâ; cum enim personalitas diuina adeò sit infinita, vt possit terminare naturam infinitam; habet etiam suapte naturâ vim, vt possit se extendere ad infinitas naturas creatas & limitatas terminandas.

DVBIVM

Virum si vna persona assumeret duas humanitates, esset vnus homo, an duo?

40
Durandus
ait fore
duos.

Respondeo; Quidam dicunt fore duos homines. Ita Durandus in 3. dist. 1. quæst. 3. Et Scotus ibidem quæst. 3. Ratio est; quia vt aliquid dicatur vnus numero, sufficit vnitas naturæ, quamuis plura sint supposita; vt dictum est art. superiori: ergo vt sint plura numero, sufficit pluralitas naturæ. Quæ sententia est satis probabilis.

Verius
dicatur.

Sed probabilius videtur quod absolutè & simpliciter dicendus sit vnus homo. Ita D. Thomas hoc loco ad 2. qui sententiam suam retractauit, quam in Tertium Sententiarum docuerat. Idem docent Gabriel, Caietanus, & alij.

Probatur Primò, Quia Christus nunc etsi habeat duas naturas, est absolutè vnus, & vna substantia: ergo esset vnus homo etsi haberet duas humanitates. Secundò, Christus tunc esset vna persona: ergo etiâ esset vnus homo. Tertiò, Homo habens plures artes, est tantùm vnus artifex, non multi artifices: ergo etiamsi haberet plures humanitates, esset vnus homo, non duo. Nec refert quod illæ formæ sint accidentales; nam in hoc est similitudo, quòd sint duæ formæ extra rationem suppositi, quæ tamen non tribuunt denominationem multitudinis. Quartò, Si essent duo homines; sequeretur, hunc non esse istum; & contrâ; quod falsum est. Nam sicut nunc hic Deus, est iste homo, & contrâ; Ita tunc hic homo, esset

iste homo. Item sequeretur, esse alium & alium hominem; quod indicat distinctionem suppositorum; vt patet in Trinitate.

ARTICVLVS VIII.

Virum fuerit magis conueniens vt persona Filij assumeret naturam humanam, quam Pater vel Spiritus sanctus?

Respondetur affirmatiuè. Notandum est D. Thomam supponere solum Filium esse incarnatum. Quod patet in finitè propè Scripturæ locis. Idem patet ex omnibus Symbolis. Ratio à priori est diuina voluntas.

Congruentiæ autem variæ adferri possunt. D. Thomas ponit quatuor: Prima est, quia Verbum est exemplar creaturarum, ac proinde creatura cum ipso quandam similitudinem & conuenientiam habet, vt commodè vniatur. Vltima quoque perfectio rei consistit in coniunctione cum suo exemplari. Secunda, per Verbum omnia sunt facta: ergo decuit vt omnia per ipsum repararentur. Sicut artifex eadè sapientiâ & arte facit opus, & collapsum instaurat. Tertia, Quia perfectio hominis consistit in sapientia: ergo decuit vt per Dei sapientiam, quæ est Filius Dei, perfectionem assequeretur. Quarta, Quia incarnatio facta est vt homines adoptione Filiorum Dei acciperent: ergo decuit vt ille incarnaretur, qui erat Filius Dei naturalis, vt per illum Pater faceret Filios adoptiuos.

His Adde quatuor alias. Quinta ergo sit; quia decuit vt is qui erat filius Dei naturalis, sine matre in æternitate; fieret Filius hominis sine Patre in tempore: ne si alia persona fuisset incarnata, sequeretur quædam confusio inter personas diuinas, cum essent duo Filij. Sexta, Quia persona diuina in natura assumpta, debebat pro nobis orare; atqui maximè conueniebat vt Filius oraret Patrem. Septima, decebat vt is esset mediator Dei & hominum, qui mediis est inter Patrem & Spiritum Sanctum. Octaua, quia homo perierat appetendo diuinam similitudinem & sapientiam: ergo per illū debebat reparari, qui erat imago Dei & sapientia.

Vide plura de his apud D. Augustinum de Ecclesiasticis dogmatibus c. 2. & Tract. 17. in Ioannem. B. Anselmum lib. 2. Cur Deus homo. cap. 9. & lib. de Incarnatione Verbi cap. 4. Richardum de S. Victore lib. de Verbo Incarnato cap. 9. 10. & 11.

QVÆ.